

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 6. Dissidium inter Regem & Archiepiscopum recrudescit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

quinta Martii Senonibus apposita est. Sæcul. XII.
 In ista epistola & in quadam alia sequentia A. C. 1164.
 monita Thomæ suggerit; caute & sapienter cum Rege ageret, nullam viam intentatam relinqueret, qua cum Principe suo in gratiam redire posset, sine libertatis Ecclesiasticæ detrimento. *Noli, inquit, quemcunque rigorem contra Regem vel Regnum adhibere, usque ad proximum Pascha. Tunc meliora nobis Deus concedet tempora, & ambo de hac causa magis tuto decernere poterimus.* Hic Alexander Antipapæ Octaviani fata prospexisse videtur. Scripsit quoque Papa Regi Angliæ, & gravi oratione hortatus est, ut Consuetudines suas Libertati Ecclesiasticæ adversas mitteret, memor, quam terribile Dei Judicium subiturus esset, & quam atroces pœnas Reges, qui Sacerdotii jura læserunt, sustinere coacti fuissent.

ep. 43.

ep. 42.

§. VI.

Diffidium inter Regem & Archiepiscopum recrudescit.

Rex nihilominus, jure, quod competitere sibi credebat, usus, Clericos furti, homicidii, aliorumve criminum delatos in Judicio Prætorum suorum stare compellebat, convictosque deponi, ac Curia Laicæ tradi jubebat. Archiepiscopo autem pensanti, quid

vita c. 24.

H h 2

utri-

Sæcul. XII. utrique Foro liceret, non videbatur,
 A. C. 1164. potestati sæculari quidquam juris esse in
 Causis Ecclesiasticis, secundum illam Con-
 stitutionem, *Si crimen est Ecclesiasticum,*
 2. q. 1. c. 45. *causa in Judicio Episcopi discutatur,*
 §. 2. Nov. 2. *& pœna secundum Canones infligatur.*
 83. c. 1. *Ad forum autem aliorum Judicum de his*
cognoscere non pertineat.

Ita loquitur Guilielmus Cantuariensis, qui præter alios vitam S. Thomæ scripsit. Nunc vero, Constitutionem istam, quam Guilielmus citat, etiam Gratianus de verbo ad verbum refert, ex Novella Justiniani excerptam, atque evidenter patet, quod agat de criminibus Ecclesiasticis, qualia sunt Simonia, Usura & alia, quæ Justiniani ætate non per Leges civiles, sed tantum per Canones erant prohibita. At præterea hæc Constitutio in Decreto Gratiani truncata est; nam in Autographo Imperator diserte dicit, quod si crimen sit civile, id est, ad forum Judicis sæcularis pertinens, ipse Judicium contra Clericum accusatum instruat, & si reus esse deprehendatur, curet eum ab Episcopo deponi, priusquam secundum Leges plectatur.

At Rex Angliæ nihil aliud intendebat. Contra Archiepiscopus existimabat, etiam ob crimina, a Legibus prohibita, contra Clericum actionem moveri non posse,

posse, nisi coram Judice Ecclesiastico; Sæcul XII.
A.C. 1164.
qui graviore pœna quam depositione
in reum animadvertere non poterat.

Nec deinde reum pœna corporali puniendum esse, nisi id novo crimine perpetrato mereretur. Nitebatur vero Archiepiscopus illa Regula: *Non bis in idem*, timebatque, ne si Ecclesiastici duplicem pœnam sustinerent, deterioris conditionis, quam Laici, criminis rei, essent. Atque id ipsum magis magisque irritabat animum Regis, cui Episcopi non modo non obfistebant, sed ejus voluntati in cunctis parebant (*).

Præterea nulla abibat dies, qua non furriones Regis aures fatigarent; Archiepiscopum Consuetudines, quas servare jurejurando promisisset, violare. Alii querebantur, quod ipsos, maxima,
H h 3 qua

(*) Semper Principes Christiani, prout Reverentia Sacerdotii & Ordinis Ecclesiastici exigit, libentissime consenserunt, ut Clerici accusati & rei privilegio Fori gauderent. Sed quæri potest, an expediat, convictos & depositos potestati brachii sæcularis & pœnæ capitis subtrahi, ne Ecclesia præsidium Clericis raptoribus aut latronibus concedere videatur. Præsertim quia sæpissime improbi pœnas & censuras Ecclesiæ contemnunt, & etiam Laici homicidæ, quamvis in foro Ecclesiastico excommunicationis censuræ subjaceant, non ideo tamen a pœna corporali & ultimo supplicio eximuntur.

Sæcul. XII. A. C. 1164. qua in regno polleret auctoritate, ab-
usus facultatibus suis spoliasset. Aulici
vero, Thomæ æmuli, murmurabant,
quod ingratiſſimus existeret, tot bene-
ficiis a Rege cumulatus. Quin etiam
Adversarii maledicentiæ veneno vir-
tutes Præsulis & morum conversionem
inficere conabantur. Amor Justitiæ
crudelitas, & studium Ecclesiasticæ Liber-
tatis avaritia dicebatur. Superbiam
putabant, quod Sæculi honores con-
temneret, & solius Dei voluntati ad-
hærere se simularet, temeritatis vero
incusabant, quod Sedi suæ majora, quam
Antecessores ejus, privilegia tribuere
auderet. Quidquid dicebat, agebatve,
in malam partem invidi trahebant.
Tandemque persuaserunt Regi, actum
esse de ipsius potestate, si Archiepiscopi
auctoritatem in dies crescere sineret, &
nisi Reipublicæ consulere, nullum am-
plius in Anglia Regem futurum esse,
quam talem, quem Clerici elegissent,
& tamdiu solummodo regnaturum,
quamdiu Archiepiscopo placeret.

§. VII.

*Octaviani Obitus. Guido Cremensis
Antipapa.*

*Collect.
Lupi.
I. ep. 7.*

Inter hæc Octavianum Antipapam,
Lucae ex morbo decumbentem mors
abstulit, circa festum Paschæ, die Mer-
curii